

Postanowienie z dnia 26 lutego 2001 r.

I PKN 15/01

Oczywistość naruszenia prawa w rozumieniu art. 393 § 2 KPC powinna być rozumiana jako widoczna bez pogłębionej analizy sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie pojętymi regułami interpretacji.

Przewodnicząc SSN Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy, rozpoznał na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 lutego 2001 r. sprawę Ignacego N., Ryszarda S., Mikołaja K., Arkadiusza Ś. przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu „P.K.P.” Zakładowi Infrastruktury Kolejowej w B. o przywrócenie do pracy i odszkodowanie, na skutek kasacji wniesionej przez powoda Ignacego N. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 20 października 2000 r. [...]

o d m ó w i ł przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Powód Ignacy N. wniósł (działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym) kasację od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku, którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Białymstoku. Sąd Rejonowy - między innymi - zasądził na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 5.986 zł w miejsce żądanego przywrócenia do pracy. W kasacji podniesione zostały zarzuty naruszenia art. 45 § 1 i 2 i art. 8 Kodeksu pracy oraz § 8 ust. 2 Paktu Gwarancji Pracowniczych w okresie II etapu restrukturyzacji PKP, a także naruszenia art. 233 § 1 i 234 § 1 KPC. Kasacja zawiera też następujący wywód: „Końcowo trzeba podkreślić, mając na uwadze art. 393³ pkt 3 KPC, iż za rozpatrzeniem niniejszej kasacji przemawia w szczególności to, iż jest zasadna ze względu na rażące naruszenie przez pracodawcę zasad współżycia społecznego.”

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja powoda spełnia wymagania ustalone dla tego środka zaskarżenia w art. 393³ § 1 KPC. Zawiera zarówno przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, jak i przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393³ § 1 pkt 3 KPC). Oceny tej nie zmienia fakt, że przedstawienie okoliczności uzasadniających, zdaniem autora kasacji, rozpoznanie kasacji, nie nawiązuje do treści art. 393 § 1 i 2 KPC, w którym określone zostały przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania. Trzeba bowiem uznać dopuszczalność kasacji, która zawiera przedstawienie okoliczności, o których jest mowa w art. 393³ § 1 pkt 3 KPC, chociażby nie były to takie okoliczności, których istnienie mogło spowodować przyjęcie kasacji. O spełnieniu wymagania z tego przepisu świadczy formalne jego wykonanie, nie zaś wykonanie skuteczne, czy też poprawne merytorycznie.

Kasacja powoda, aczkolwiek dopuszczalna, nie mogła jednakże zostać przyjęta do rozpoznania. Kasacja może zostać przyjęta do rozpoznania wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów. Na takie okoliczności powód nie wskazuje. Sprzeczność działań pracodawcy z zasadami współżycia społecznego nie jest okolicznością uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie stwierdził też, by występowały w sprawie okoliczności, które uniemożliwiałyby odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, to znaczy nieważność postępowania lub oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżone orzeczenie. Te okoliczności mogą być zarówno podnoszone w kasacji, jak i powinny być brane z urzędu pod rozwagę przez Sąd Najwyższy. Oczywistość naruszenia prawa w rozumieniu art. 393 § 2 KPC, powinna być rozumiana jako widoczna bez pogłębionej analizy sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę kasacji w rozumieniu art. 393¹ KPC, lecz o naruszenie kwalifikowane.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu, na mocy art. 393⁷ KPC.

=====